

"הנוף מפעיל כוח מעודן על בני אדם ומוציא מהם טווח רחב של רגשות ומשמעויות שיקשה לאפיינם ולהגדירם. למעשה, דומה שעמימות רגשית זו היא מאפיין מכריע בכל הנוגע לכוחו של הנוף" (וו. ג'י. טי. מיטשל)

כוחו של הנוף, כמו גם כוחו של הדימוי המצולם, עומדים במרכז יצירתה של שירלי וגנר מזה שני עשורים. עבודותיה מציגות נופים מוכרים לכאורה, שראשיתם בעבודת יד עמלנית וממושכת ואחריתם בדימוי המבקש לשחזר את תנאי הייצור שלו עצמו. תמונות זיכרון אישי וקולקטיבי מזינות את הנופים הנבנים כתפאורה בין כתלי הסטודיו. כל פרויקט הוא תולדה של חקירה אינדקסיאלית והיסטורית של נופי הארץ הטעונים, שנצברו בתודעה הלאומית והאישית. שחזור הנוף בקנה מידה גדול ובנייתו מחומרים זמינים וארעיים בעבודה ידנית מאומצת, הוא מעין אנלוגיה לפעולת ההתבוננות, הלוכדת את הנוף בתודעה ומעניקה לו ממד טריטוריאלי. המודל, המונצח בתום התהליך בתצלום, זוכה עקב כך בממשות ובתוקף מציאותי. בתוצר הסופי, המכיל את עקבותיו של מעשה המרכבה, נחשפים אמצעי הייצור של המודל, כמו חוטי ניילון המשמשים לתלייה. בכך מתערעת אשליית המציאות ושלמותו של הדימוי כמקום.

העיסוק בדימוי המצולם ובאופני התהוותו מתרחב ומעמיק בתערוכה הנוכחית. העבודות החדשות מתמקדות בתנאי ההתבוננות עצמם, במיוחד ברגעים של שיבוש הראייה. וגנר חוקרת את המרחב החומרי, האנטולוגי והאוטונומי של הצילום. מלבד ההתחקות אחר זיכרון-הנוף, משוחזרים גם תנאי הייצור של הדימוי והעקבות שהותיר המנגנון הצילומי, דרך כישלונותיו. העבודה "אקליפטוס טסט פרינט 5/10/15/20/25 שניות" למשל, מתייחסת לחשיפת נייר הצילום לאור, תהליך המתבצע בחדר-חושך. בעבודות "Sensor Failure" דימוי הנוף נמחק לחלוטין ובמקומו משוחזרת לפרטיה ההפרעה הוויזואלית (המרפררת לציור מופשט), הנוצרת בשל שגיאת חיישן המצלמה הדיגיטלית. וגנר משחזרת באמצעים ידניים כשלים הקשורים לראייה ולקליטת האור בעדשת המצלמה, על הנגטיב או על החיישן. בכך היא מזמנת את הצופה לחוות את המרחב שבין העדשה לדימוי, ולהתבונן בנוף מבעד למסך של "טעויות צילומיות". בסדרה "שוטטות / פרטים" מוצגים צילומים קטנים שהם תוצאה של פעולות חד פעמיות המבוצעות בסטים עצמם. השימוש במושג "פרט", המוכר משדה האמנות כתקריב או כחלק מתוך עבודה הינו פיקטיבי, שכן במקרה זה מדובר ביצירה עצמאית, החושפת בפני הצופה פרטים שלא נראו בצילום המקורי.

מיצב הווידיאו "פנקיסטיסקופ" חושף לראשונה את סט הצילום כפי שנבנה בסטודיו, ומעתיק אותו אל חלל הגלריה. הדימוי המוכר של חורשת עצי אקליפטוס ומשב הרוח בעלים פורטים על נימי הרגש ומציפים זיכרון עמום, נוסטלגי. בד בבד נחשפים עזרי הצילום, התפאורה ורעשי הרקע המלאכותיים, האמונים על יצירת האשליה כמו גם על ניפוצה.

שירלי וגנר (נ.1969) היא אמנית רב-תחומית המתמקדת בצילום. בוגרת תוכנית התואר השני באמנות מאוניברסיטת ייל בהצטיינות (2002). בוגרת המדרשה לאמנות (B.Ed, 1994). זוכת פרס עידוד היצירה מטעם משרד התרבות (2017). עבודותיה הוצגו בארצות הברית, באירופה ובישראל בין השאר במוזיאון אייסליפ לאמנות, ניו יורק, מוזיאון תל אביב לאמנות, גלריה פארידה קאדוט, פריז וגלריה סלאג, ניו יורק. עבודותיה נכללות באוספים מוזיאליים ופרטיים רבים, ביניהם אוסף מוזיאון תל אביב לאמנות ואוסף מוזיאון גוך, גרמניה. מרצה במחלקה לאמנות בינתחומית בשנקר ובמנשר, בית הספר הגבוה לאמנות. זוהי תערוכתה השנייה בגלריה רוזנפלד.